

X

Минуло кілька років... Ломицький пробував на службі в одному південному місті недалеко од Чорного моря...

Був душний літній вечір. Ломицький сидів коло стола в невеличкому садочку і пив чай. Вікна його житла і двері в садок були порозчиняні навстіж. Стіл стояв недалеко од вікна під акаціями. Сонце вже заходило, і надворі стояла важка і суха духота, яка буває в степових місцях. Рідкий лист на абрикосах неначе прив'яв, пожолобивсь і позвивавсь. Земля попід деревом порепалась; трава всохла, квітки пожовкли. І небо й розпечена земля неначе пашіли духотою.

Ломицький сидів, підперши голову, і смутно дивився на розгорнутий, тільки що прочитаний лист од давнього товариша. Він задумавсь. Його сухорляве лице, обрямоване довгим волоссям, було ніби втомлене, неначе прив'яле, як і той лист на абрикосах. Дума світилася в його чорних тихих очах, і дума невесела...

Товариш писав йому з одного великого міста, подавав звістки про новинки, нагадав про ідеї, які ворушили молодіж, про нові книжки... Дрімаючі думи розворушилися в голові Ломицького. Він почувив, що ніби якась крапля живущої води впала на його думки і розворушила серце. Думки його полинули десь далеко, вернулись в ті давніші часи, коли і його тривожили ті самі свіжі погляди, цікавили його...

«Було та минуло — вже й порохом припало й терном поросло,— думав Ломицький,— небагато часу минуло, а вже мені обридло життя, монотонне та безквітне. Служба та служба без кінця... Почуваєш себе часткою якоїсь здорової машини, важкої, завальної, цупкої, неінтересної, котру хтось десь заводить і котру тягнеш з напругою, неначе віл ярмо; і люблю я її так само, як віл любить ярмо... І я незчувся, як і сам став ніби мертвою цупкою машиною. Серце дрімає, душа стає мов одубівша, а завзяття все згасає та якомсь ніби холоне».

В одчиненні вікна лилися тихі, граціозні мелодії: Маруся грала ноктюрн Шопена. Співучі протяжні тони проймали гаряче, душевне повітря і неначе розімлівали самі в тій духоті: якомсь нешвидко, з протягом, навіть діяво та, ліниво снувалися вони в духоті, але ніби й самі набирались огню і гарячого полум'я. Вони так були підхожі під душевну пригнічену направу Ломицького, прибиту, але ще незгаслу дорешти, ще жевріючу, неначе жар, присипаний попелом, але ще неспопілілий дорешти. Мелодії ворушили думи Ломицького. Він важко зітхнув.

«Шкода мені молодих літ, шкода мені тих кипучих життям літ... Схопились було думи та й... позгасали, наче жар, що спопелів, присипаний попелом. Чи можу я ще бути суспільним діячем? Чи розжеврїється в мені коли той святий огонь?.. Чи прокинуться мої сили, чи розворушаться коли мої бажання? Чи зацікавила б ще колись громадянська діяльність? Чи затремтіли б пак мої нерви од доброго суспільного вчинку на користь України і людськості? Може б, і я був би іншою, ліпшою людиною, і кориснішою... та якась важка сила пришибла мене ще на цвіту... А тепер...»

З вікон полилася весела мелодія, шумлива й бурлива, неначе вода полилася водоспадом. Маруся заграла фугу, швидко й голосно. Ломицький підвів голову. Його

неприємно вразила шумлива, галаслива, аж криклива музика.

«А! Навіщо ото Маруся грає такі крикливі речі! Не люблю я того бренькоту та куркоту. Б'ють тобі по нервах, неначе колуном! І який дідько вигадав оті фуги в музиці? Дзвенить, стукотить, гуркотить, неначе його чорти хапають, а воно репетує: гвалт, рятуйте, хто в бога вірує! Коли б уже швидше перестала гуркотіти».

Маруся вдарила останні акорди. В дверях, що виходили в садок, з'явилась її постать, повна сили й здоров'я. Було видно на лиці, що музика зворушила її душу: щоки були рум'яні, темні очі блищали. За нею слідком неміцною ходою підтюпцем біг маленький синок. Маруся прийшла до стола і сіла на стільці проти Ломицького.

— Чого це ти так скривився? Чи журишся, чи може втомився? — спитала в його жінка.

— Втомило трохи життя... і навіть саме живоття...

— А це що за лист? Од кого?

— Од твого й мого приятеля. Пише про літературні новинки. В йому, бач, ще й досі не проходила гарячка розумового та громадянського руху,— сказав Ломицький.

— Можна?— спитала Маруся і вхопила в руки лист.

— Чом же? Можна. Читай!— сказав Ломицький. Маруся перечитала лист. Її очі забігали. Лице повеселішало. Вона підвела очі на чоловіка. Очі блищали.

— А що? повеселішала? Чуєш голос живої людини з далекого краю? А я так думаю про наші часи, що мудра була та людина, котра вигадала приказку: «Моя хата скраю, я... нічого не знаю».

Він вхопив синка, посадив на коліна і пригорнув його свіже личко до свого блідого лица, а потім втопив свій погляд в блискучих Марусиних очах.

«Тут, в сім'ї все моє життя, уся моя втіха»,— подумав Ломицький. Але проти його волі з грудей вилинуло зітхання...

«Отут, в цій хатині моїй, в цьому засохлому, поживклому садочку панує моральна й соціальна моя смерть... Я заперся тут, неначе в домовині»,—подумав Ломицький.

Він мовчки взяв з Марусиних рук листа і довго оглядав печать на конверті.

— Чи не порушена пак печать на пошті? — спитала в його Маруся.

Ні, ціла,— обізвася Ломицький. І його смутні очі повеселішали.

1891 року.